

[Paabøl.]

loven om aktieselskabsbeskatningen, hvor de ikke tidligere har hørt hjemme. Vi finder det unaturligt, når man ikke ville blive stående ved disse regler, absolut at ville presse spørgsmålet ind i aktieselskabsbeskatningens prokrustesseng i stedet for at tage spørgsmålet ud og lade det ligge til efteråret. Når aktieselskabsloven først får virkning fra skatteåret 1962-63, ville man så meget lettere have kunnet gå den vej, som der også foreligger henstilling fra erhvervslivet om at udskyde vedtagelsen af aktieselskabsloven til efteråret. Det har regeringen imidlertid ikke ønsket. I det hele taget har man indtryk af, at regeringen retter sig efter henvendelser fra erhvervslivet, når det passer den, og lader være, når det ikke passer den. Butikshandelens Fællesråds henvendelse om udsættelse af spørgsmålet om brugsforeningsskatten er i alle tilfælde omgående blevet hørt, og jeg kan godt forstå efter de udtalelser, som det ærede medlem hr. Baunsgaard fremsatte ved første behandling, at det i hvert tilfælde for hans vedkommende havde været en lettelse, en befrielse, at få afgørelsen af dette spørgsmål udsat til senere.

Vi vil altså i konsekvens af det, jeg her har sagt, afholde os fra at stemme for de ændringsforslag, der vedrører kooperationsbeskatning, ændringsforslagene nr. 7 og 8.

Lovforslaget om særlig indkomstskat vil vi ikke have noget med at skaffe, og de ændringer, der nu foreslås, hvorefter afgiften på 30 pct. skal nedsættes til kun at være 30 pct. af to tredjedele af den del af fortjenesten ved aktiesalg, der overstiger 1 000 kr., vil vi ikke deltage i afstemningen om. Vi vil hverken have lod eller del i en lovgivning af denne art.

Jeg nævte ved første behandling, at hele denne beskatning var en skat på inflationen, og det er yderligere blevet underbygget ved det materiale, som vi har fået forelagt i udvalget. På min foranledning er der blevet forelagt udvalget en betænkning om værdifaste obligationer fra 1956. I denne betænkning, side 17, omtales en undersøgelse af aktiers værdifasthed i perioden 1935-53. Undersøgelsen, der omfattede et stort antal selskaber, viser, at kapitalværdierne, der er afkastet i denne periode, ikke er steget i samme omfang som priserne.

Medens detailpriserne i femåret 1949-53 gennemsnitlig var dobbelt så høje som i 1936, var aktiernes kapitalværdi kun steget 23 pct. og deres afkast 40 pct. i forhold til 1936. Det nævnes i denne betænkning, at for afkastet giver denne sammenligning endda et for gunstigt billede, idet disse år har været præget af en reaktion efter en række år med meget lave afkast under og umiddelbart efter krigen. Konklusionen er da den, at aktier her i landet i den undersøgte 18 års periode kun delvis har fulgt prisbevægelserne, og at aktiebesiddelse altså kun giver en beskedent grad af værdifasthed. Med andre ord: den mand, der købte et bredere udsnit af aktier i 1935 og solgte dem i 1953, ville have fået nogle kursgevinster, men disse kursgevinster ville ikke have opvejet pengeforringelsen; han ville med andre ord være blevet fattigere. I fremtiden skal altså sådanne sparere være ofre for en socialistisk regerings tøjlesløse lyst til at piske befolkningen med skatter.

Jeg anser dette for en ganske alvorlig ting. Man udvider det skattemæssige grundlag, man inddrager under beskatningen ting, som tidligere ikke beskattedes. Man udvider det almindelige indkomstbegreb, man spænder inflationen for socialiseringens vogn, man inddrager en stigende del af realværdierne i statskassen, man lægger sugerør ind i de reelle værdier.

Der kan være grund til at opholde sig ved dette et øjeblik. Den nuværende højtærede statsminister udtalte den 19. januar 1956 i folketinget ved fremsættelsen af et forslag til lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme med hensyn til konjunkturtillægget — det står i Folketingsstidende 1955-56 sp. 2280 —:

„På den anden side kan man spørge, om den, hvis formue er placeret i grundejendom, har et mere berettiget krav på at bevare formuens realværdi uændret end den formuebesidder, der har sine midler anbragt f. eks. som indskud i banker og sparekasser eller i obligationer.“

Her er vi netop ved noget afgørende. Man tænker ikke på at komme obligations-ejerne eller den lille mand med sparekassebogen til hjælp. Det er nu ikke helt rigtigt, for den højtærede økonomiminister, hr. Bertel Dalgaard, fremsatte i sin tid forslag om nogle værdifaste statsobligationer, som